

Kitab Daniel - Nomer Opat Puluh

Paulus

Jeff Pippenger

2024-01-04

Daniél pasal hiji, lamun ditumpangtindihkeun jeung Daniél pasal opat, ngagambarkeun sajarah malaikat kahiji jeung kadua, ti taun 1798 nepi ka 1844. Dina sajarah éta kitab Daniél dibuka segélna, sarta bagian anu dibuka segélna téh nyaéta pasal tujuh, dalapan, jeung salapan. “Garis kana garis” pasal hiji, opat, tuluy tujuh nepi ka salapan, ngagambarkeun sajarah gerakan Millerite tina malaikat kahiji.

Dina éta sajarah (1798 nepi ka 1844), kayakinan-kayakinan dasar Adventisme diteguhkeun, sarta kayakinan-kayakinan éta ahirna diwujudkeun dina bagan panaratas 1843. Patung Nebukadnesar dina Daniel pasal dua aya dina éta bagan. Visi-visi dina Daniel tujuh jeung dalapan aya dina éta bagan. “Anu sapopoe” dina pasal dalapan digambarkeun, kitu deui “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Tilu Cilaka Islam, sakumaha digambarkeun dina Wahyu pasal salapan, aya di dinya. Allah geus sababaraha kali maparin panggeuing ti heula yén kayakinan-kayakinan dasar éta bakal diserang.

“Sing saha jalma-jalma anu nangtung jadi pangawal Allah di témbok Sion teh lalaki-lalaki anu sanggup ningali bahaya saméméh katingali ku rahayat,—lalaki-lalaki anu tiasa ngabédakeun antara bebeneran jeung kasasaran, kabeneran jeung kajahatan.

“Panginget geus datang: Ulah ngantep nanaon asup anu bakal ngaganggu dasar iman anu ku urang geus diwangun ti saprak pesen éta sumping dina taun 1842, 1843, jeung 1844. Kami aya dina ieu pesen, sarta ti harita kénéh abdi geus nangtung di payuneun dunya, satia kana cahaya anu geus dipaparinkeun ku Allah ka urang. Urang henteu boga maksud miceun suku urang tina panggung tempat éta dipasang, nalika saban poé urang neangan PANGERAN kalayan doa anu satemenna, neangan cahaya. Naha maranéh nyangka yén abdi bisa nyerahkeun cahaya anu geus dipaparinkeun ku Allah ka abdi? Éta kudu jadi saperti Batu Karang Jaman-jaman. Éta geus nungtun abdi ti saprak éta dipaparinkeun.” Review and Herald, 14 April 1903.

Pagawean jalma anu mawa sikat kokotor, anu baris dilaksanakeun kalawan partisipasi umat Allah dina poé-poé panungtungan, ogé digambarkeun ku Yesaya, nalika anjeunna ngaidéntifikasi umat dina poé-poé panungtungan jeung pagawean anu maranéhna dipanggil pikeun dipigawé, sabab pondasi-pondasi éta geus ditangtukeun pikeun kakubur ku kasalahan saméméh poé-poé panungtungan sumping.

Jeung jalma-jalma anu baris asal ti maneh bakal ngawangun deui tempat-tempat ruruntuhan baheula; maneh bakal ngadegkeun deui pondasi-pondasi loba turunan; sarta maneh bakal disebat, Nu ngomean nu ruksak, Nu mulangkeun deui jalan-jalan pikeun dicicingan. Yesaya 58:12.

“Tempat-tempat ruruntuhan baheula” téh nujul kana kayaktian-kayaktian doktrinal anu patali jeung dua kakawasaan nu ngadatangkeun karuksakan, nyaéta paganisme jeung papalisme. Dua kakawasaan nu ngadatangkeun karuksakan éta, nyaéta paganisme anu tuluy dituturkeun ku papalisme, nya éta anu dipaké ku William Miller minangka raraga pikeun unggal nubuat anu ditepikeunana.

Maranehna bakal ngawangun deui ruruntuhan baheula, maranehna bakal ngadegkeun deui karuksakan-karuksakan anu ti heula, sarta maranehna bakal ngomean kota-kota anu ruksak, nya éta karuksakan-karuksakan tina loba turunan. Yesaya 61:4.

Struktur nubuat anu diwakilan minangka kerangka téh nyaéta sajarah jeung patalina antara éta dua kakawasaan. Mulangkeun “jalan-jalan pikeun dicicingan” téh nya éta mulangkeun kerangka Miller, anu dina impianna diwakilan ku pagawean lalaki nu mawa sikat kokotor. Yesaya ngagunakeun gambaran sajarah Ezra jeung jalma-jalma anu mulang ti Babul sarta ngalereskeun Yerusalem, pikeun nandaan mulangkeun karuksakan-karuksakan baheula.

Ti jaman karuhun urang nepi ka poe ieu, urang geus aya dina kasalahan anu kacida gedéna; sarta ku sabab kalaliman urang, urang, raja-raja urang, jeung imam-imam urang, geus dipasrahkeun kana leungeun raja-raja nagri-nagri, kana pedang, kana panawanan, kana rampasan, jeung kana kacida era beungeut, saperti anu karandapan ku urang dina poe ieu. Ayeuna, pikeun sakeudeung mangsa, geus dipintonkeun kurnia ti PANGERAN Allah urang, ku cara nyésakeun keur urang sabagian anu luput, sarta méré urang hiji paku di tempat-Na anu suci, supaya Allah urang nyaangan panon urang, jeung maparin saeutik panyegeran dina kaayaan urang keur dikungkung. Sabab urang teh budak-budak; najan kitu Allah urang henteu ninggalkeun urang dina kaayaan urang keur dikungkung, tapi geus ngalegaan rahmat-Na ka urang di payuneun raja-raja Persia, pikeun maparin urang panyegeran, pikeun ngadegkeun deui Bait Allah urang, jeung pikeun ngomean karuksakan-karuksakanana, sarta pikeun méré urang hiji témbok di Yuda jeung di Yerusalem. Ezra 9:7–9.

Ezra jeung jalma-jalma anu ngalereskeun Yerusalem ngagambarkeun “sésa” anu jadi nu mulangkeun jalan-jalan sangkan bisa dicicingan, sarta maranehna téh jalma-jalma anu keur ngalaksanakeun éta pagawéan dina kontéks doa Imamat dua puluh genep, anu ku Ezra dirujuk kieu: “ti saprak jaman karuhun kami nepi ka poé ieu kami geus aya dina kalepatan anu kacida gedéna; sarta ku sabab kajahatan kami, kami, raja-raja kami, jeung imam-imam kami, geus diserahkeun kana leungeun raja-raja nagri-nagri, kana pedang, kana panangkaran, kana jarahan, jeung kana kaéra raray.” “Poé” anu dimaksud ku anjeunna téh nya éta “poé” nalika “sésa” dina ahir jaman mulangkeun jalan-jalan sangkan bisa dicicingan.

Sésa Ezra téh nyaéta dua saksi anu dihirupkeun deui dina ahir tilu satengah poé, sarta ngalaksanakeun doa Leviticus dua puluh genep sakumaha digambarkeun ku Daniel dina pasal salapan. Nalika Ezra jeung para sasamana mulang ti pangbuangan sarta ngawangun deui Yerusalem, maranehna ngalambangkeun pagawean mulangkeun permata-permata Miller, nya éta pagawean mulangkeun bebeneran-bebeneran dasar Miller. Ku sabab éta, ngarti kana kerangka pagawean Miller téh penting pisan.

“Para rasul ngadegkeun dina hiji pondasi anu pageuh, nyaéta Batu Karang anu Langgeng. Ka ieu pondasi maranéhna mawa batu-batu anu dipahatna ti dunya. Para tukang ngawangun téh henteu digawe tanpa halangan. Pagawean maranéhna dijadikeun kacida héséna ku panolakan ti musuh-musuh Kristus. Maranéhna kudu tarung ngalawan kefanatikan, prasangka, jeung kabencian ti jalma-jalma anu ngawangun dina pondasi palsu. Loba anu digawé minangka tukang ngawangun garéja bisa disaruakeun jeung para tukang ngawangun témbok dina jaman Nehemia, ngeunaan maranéhna dituliskeun kieu: ‘They which builded on the wall, and they that bare burdens, with those that laded, everyone with one of his hands wrought in the work, and with the other hand held a weapon.’ Nehemiah 4:17.” Acts of the Apostles, 596.

Dina duanana petikan dina kitab Yesaya, pagawéanana nya éta ngadegkeun deui pondasi-pondasi jeung karuksakan-karuksakan tina loba turunan. Yesaya keur nandakeun hiji pagawéan rohani anu digambarkeun ku pagawéan literal. Pondasi-pondasi éta saenyana kudu dijaga, tapi gantina tungtungna katutupan sakabéhna ku hiji pondasi palsu tina permata-permata tiruan. Jalma-jalma anu diidentifikasi ku Yesaya téh keur mulangkeun deui bebeneran-bebeneran dasar urang Millerite, lain bata jeung batu literal. Lambang tina bebeneran-bebeneran éta nyaéta kerangka Miller ngeunaan dua kakawasaan nu ngadatangkeun karuksakan, anu nginjak-nginjak Bait Suci jeung pasukan salila “tujuh kali.”

Karya pamulihan éta digambarkeun minangka ngadegkeun deui “pondasi-pondasi” jeung “karuksakan-karuksakan tina loba turunan,” sarta éta ngagambarkeun pagawean nu buat pikeun mulangkeun bebeneran-bebeneran dasar ngaliwatan métodologi anu mawa garis nu buat kana garis nu buat, ti dieu saeutik jeung ti ditu saeutik. Pagawean ngadegkeun deui pondasi jeung karuksakan téh nyaéta pagawean nampilkeun jeung ngabéla bebeneran-bebeneran asli anu diwakilan dina bagan panaratas taun 1843 jeung 1850, anu mangrupikeun dua loh dina Habakkuk pasal dua. Jeung pagawean éta diréngsékeun ku métodologi hujan panungtungan “garis kana garis”. Éta téh pagawean mulang ka jalan-jalan baheula Yeremia dina paséa jeung jalma-jalma anu hayang ngajaga pondasi palsu, sakumaha diwakilan ku permata-permata palsu dina impian Miller.

“Musuh keur narékahan pikeun ngalieurkeun pikiran dulur-dulur lalaki jeung awéwé urang tina pagawéan nyiapkeun hiji umat supaya nangtung dina poé-pocé panungtungan ieu. Kacerdikan-kacerdikanana dirancang pikeun ngabalikeun pikiran tina bahaya-bahaya jeung kawajiban-kawajiban dina mangsa ayeuna. Maranéhna nganggap euweuh hartina cahaya anu Kristus sumping ti sawarga pikeun maparin ka Yohanes pikeun umat-Na. Maranéhna ngajarkeun yén kajadian-kajadian anu pas aya di hareupeun urang téh henteu cukup penting pikeun meunang perhatian husus. Maranéhna ngajadikeun teu aya pangaruhna bebeneran anu asalna ti sawarga sarta ngarampas umat Allah tina pangalaman maranéhna baheula, tuluy ngagantikeunana ku élmu palsu.

“Kieu timbalan PANGERAN, Maraneh kudu nangtung di jalan-jalan, tuluy tingali, jeung tanyakeun jalan-jalan baheula, anu mana jalan anu hade, sarta leumpang dina éta jalan.’ Yermia 6:16.

“Ulah aya saurang ogé nu nyoba-nyoba ngaruntagkeun dasar-dasar iman urang—dasar-dasar anu diteundeun dina awal pagawéan urang ku ulikan kana firman kalayan doa jeung ku wahyu.

Dina dasar-dasar ieu urang geus ngawangun salila lima puluh taun ka tukang. Jalma-jalma bisa waé nyangka yén maranéhna geus manggihan jalan anyar sarta yén maranéhna bisa nempatkeun dasar anu leuwih kuat tibatan anu geus diteundeun. Tapi ieu téh tipu daya anu kacida gedéna. Taya saurang ogé anu bisa nempatkeun dasar séjén iwal ti anu geus diteundeun.”

“Baheula loba anu geus ngalakonan ngawangun hiji iman anyar, ngadegkeun prinsip-prinsip anyar. Tapi nepi ka sabaraha lilana wangunan maranéhna téh nangtung? Teu lila tuluy runtuh, sabab henteu diadegkeun dina Batu Karang.

“Naha murid-murid nu pangheulana henteu kudu nyanghareupan ucapan-ucapan manusa? Naha maranéhna henteu kudu ngadéngé téori-téori palsu, tuluy sanggeus ngalampahkeun sagalana, tetep pageuh nangtung, bari nyebut: ‘Sabab taya saurang ogé anu bisa nempatkeun dasar séjén salian ti dasar anu geus diteundeun’? 1 Korinta 3:11.

“Ku sabab kitu urang kudu pageuh nyekel awal kapercayaan urang nepi ka ahir. Kecap-kecap anu pinuh ku kakawasaan geus dikintunkeun ku Allah jeung ku Kristus ka ieu umat, mawa maranéhna kaluar ti dunya, léngkah demi léngkah, kana caang anu écés tina bebeneran kiwari. Kalawan biwir anu geus kasentuh ku seuneu suci, para abdi Allah geus nguarkeun éta pekabaran. Pangandika ilahi geus méré segelna kana kaaslian bebeneran anu geus diproklamasikeun.” Testimonies, jilid 8, 296, 297.

“Pagawean nyiapkeun hiji umat supaya bisa nangtung dina poé-poé panungtungan,” nya éta pagawean anu pakait jeung dua nubuat Yézékiel dina pasal tilu puluh tujuh. Hiji talatah ditepikeun ku sora Yesaya di padang gurun, sarta talatah kahiji Yézékiel ngahijikeun jalma-jalma anu geus paéh di jalan kota Sodom jeung Mesir salila tilu satengah poé. Tuluy maranéhna sadar yén maranéhna geus aya dina mangsa ngadagoan dina Injil Mateus tina misil sapuluh parawan. Tuluy maranéhna ngadéngé panggero anu dipasihkeun ka Yermia supaya misahkeun anu mulya ti anu hina lamun maranéhna hayang balik. Maranéhna ogé ngakuan yén doa Daniél dina pasal salapan téh minangka bebeneran kiwari. Ku kituna, lamun jeung iraha maranéhna milih balik ku narima jeung ngalaksanakeun sarat-sarat Injil, mangka maranéhna nampa talatah kadua Yézékiel sarta nangtung dina suku maranéhna minangka hiji pasukan anu perkasa.

“Karya nyiapkeun hiji umat sangkan nangtung dina poé-poé panungtungan” kalakonan ngaliwatan metodologi hujan panungtung, nyaéta “garis kana garis.” Karya éta ngalibatkeun hiji pagawéan mulangkeun deui bebeneran-bebeneran Millerite anu kagambarkeun dina bagan panaratas taun 1843 jeung 1850. Dua bagan éta téh dua papan Habakuk, sarta éta kudu ditumpangkeun hiji kana nu séjénna (garis kana garis), jeung ku kituna éta dua bagan ngawakilan bebeneran-bebeneran dasar anu kudu dipulihkeun deui dina poé-poé panungtungan ku lalaki sikat leutak.

Lamun dihiijikeun, garis kana garis, éta nandaan kasalahan dina bagan 1843, anu satuluyna dibenerkeun dina bagan 1850. Lamun dipaluruh minangka hiji tabél (garis kana garis), mangka éta ngawakilan boh pangalaman umat Allah boh sajarah nu disumputkeun ngeunaan tujuh guludug, sabab babarengan éta ngagambarkeun kuciwa kahiji, waktu panundaan, Ceurik Tengah Peuting, jeung 22 Oktober 1844, sarta kuciwa anu gedé.

Eta téh nyaéta kuciwa anu kahiji, Panyaur Tengah Peuting, jeung kuciwa anu gedé anu mangrupa sajarah nu disumputkeun tina tujuh guludug. Éta téh wangunan bebeneran, sabab bebeneran dumasar kana kanyataan yén aksara kahiji jeung panungtung tina kecap Ibrani “bebeneran” sarua jeung kuciwa kahiji jeung kuciwa panungtung dina éta sajarah. Aksara tengah, nyaéta aksara ka-tilu belas, mangrupa lambang pambarontakan sakumaha diwakilan ku jalma-jalma anu nampik amanat Panyaur Tengah Peuting. Dua bagan, nalika di hijikeun, méré dua saksi kana bebeneran-bebeneran nu buat kaum Millerite anu baris dipulihkeun ku lalaki anu mawa sikat lebu, tapi éta ogé nangtukeun pangalaman anu ngalambangkeun pangalaman saratus opat puluh opat rébu.

Anu dipihatur jadi panji (saratus opat puluh opat rébu) nyanghareupan kuciwa kahijina dina 18 Juli 2020, tuluy dina Juli 2023 maranéhna ditepikeun hiji talatah ti hiji sora anu ngagorowok di padang gurun. Eta sora nyaur ka maranéhna supaya mulang deui.

Dina titik ieu dina sajarah nu disumputkeun ngeunaan tujuh guludug, pemberontakan bakal dinyatakeun, sabab waymark salajengna nyaéta nalika lalaki nu nyapuan kokotor ngumpulkeun permata-permata éta sarta ngalungkeunana kana peti. Tuluy éta permata-permata ngagurilap sapuluh kali leuwih caang. Dina titik éta Miller dihudangkeun. Nalika para parawan (Miller) hudang, geus kasep. Pamulihan karuksakan-karuksakan tina loba turunan mangrupa hiji pagawean anu ku dua saksi kudu dipiluan. Pagawean éta ayeuna keur dilaksanakeun.

Kerangka nubuatan William Miller anu dilambangkeun ku paningal Walungan Ulai, dina Daniel bab tujuh, dalapan, jeung salapan, nya éta dua kakawasaan panganyenyeri, nyaéta paganisme jeung kapapaan; sedengkeun kerangka pikeun Future for America nya éta paganisme (naga), diteruskeun ku kapapaan (sato galak) jeung Protestanisme murtad (nabi palsu). Konci anu netepkeun duanana kerangka éta nya éta tulisan-tulisan rasul Paulus. Rasul Paulus nya éta sora nubuatan anu ngahubungkeun Israil baheula jeung Israil rohani. Saméméh tobatna, ngaran Paulus téh Saulus, anu hartina “kapilih” atawa “ditetepkeun”.

Paulus dipilih (disilih) pikeun jadi rasul pikeun bangsa-bangsa kapidir, sarta anjeunna dipilih, di antarana, ku sabab pamahamanana kana Perjanjian Heubeul. Nalika nyerat kalolobaan Perjanjian Anyar, teu aya saurang ogé di antara para panulis Perjanjian Anyar anu miboga pamahaman kana Perjanjian Heubeul saperti Paulus. Anjeunna dipilih pikeun mingpin dina nyangking Injil ka bangsa-bangsa kapidir, tapi anjeunna ogé dipilih pikeun netepkeun hubungan antara sajarah-sajarah nu buat dina Perjanjian Heubeul jeung sajarah nu buat anu nuturkeun mangsa waktu salib. Tanpa kasaksian Paulus, pamahaman nu buat kaum Millerit, jeung kitu deui pamahaman Future for America, moal aya. Dina sajarah anu sarua nalika Israil literal dipisahkeun minangka umat pilihan Allah, Paulus dipilih pikeun ngaidentifikasi yén Israil baheula éta, sanajan harita geus dipisahkeun ti Allah, nya éta lambang sajarah nu buat Israil rohani. Aturan-aturan nu buat anu diperlukeun pikeun gerakan malaikat kahiji jeung katilu utamana dumasar kana tulisan-tulisan rasul Paulus.

Ku sabab ieu, urang baris mertimbangkeun sawatara prinsip nu buat anu diidentifikasi ku Paulus anu mangaruhan kana pekabaran urang Millerit, anu ditempatkeun dina kerangka dua kakawasaan pangaruksak, sarta ku kituna urang ogé baris mertimbangkeun kumaha prinsip-prinsip éta

mangaruhan kana kerangka tilu kakawasaan pangaruksak.

Leuwih ti éta, dulur-dulur, sim kuring henteu hayang aranjeun teu nyaho, yén sakabéh karuhun urang aya di handapeun mega, sarta sakabéhna meuntas laut; sarta sakabéhna dibaptis ka Musa dina mega jeung dina laut; sarta sakabéhna dahar kadaharan rohani anu sarua; sarta sakabéhna nginum inuman rohani anu sarua; sabab maranéhna nginum tina Batu Karang rohani anu nuturkeun maranéhna; jeung éta Batu Karang téh Kristus. Tapi ka lobana ti antara maranéhna Allah henteu kersa, sabab maranéhna diragragkeun di padang gurun. Ayeuna, ieu sagala perkara jadi conto pikeun urang, supaya urang ulah mikahayang perkara-perkara anu jahat, saperti maranéhna ogé mikahayang. Ulah deui aranjeun jadi panyembah brahala, saperti sawatara ti maranéhna; sakumaha geus katulis, Jalma-jalma éta diuk pikeun dahar jeung nginum, tuluy maranéhna narangtung pikeun ulin. Ulah deui urang ngalakonan cabul, saperti sawatara ti maranéhna ngalakonanana, nepi ka dina hiji poé ragrag dua puluh tilu rébu urang. Ulah deui urang nyoba Kristus, saperti sawatara ti maranéhna ogé nyoba, sarta dibinasakeun ku oray-oray. Ulah deui aranjeun kukulutus, saperti sawatara ti maranéhna ogé kukulutus, sarta dibinasakeun ku nu ngabinasakeun. Ayeuna, sakabéh ieu perkara kajadian ka maranéhna jadi conto; sarta ieu geus dituliskeun pikeun panggeuing ka urang, anu ka urang geus datang ahir jaman. 1 Korinta 10:1–10.

Dina sapuluh ayat pondok, Paulus nétélakeun yén upacara baptisan geus dilambangkeun dina pameuntasan Laut Beureum, yén Batu anu nuturkeun Israél baheula téh nyaéta “Batu rohani,” sarta yén éta téh Kristus. Anjeunna nétélakeun yén Israél baheula téh jadi conto pikeun jalma-jalma anu hirup dina poé-poé panungtungan. Ieu petikan téh mangrupa peringetan, sarta ieu petikan ogé jadi titik paséa antara jalma-jalma anu ngajaga bebeneran jeung jalma-jalma anu ngalawan bebeneran. Para ahli teologi Adventis ngajar yén Paulus ngan saukur keur nétélakeun yén sajarah Israél baheula téh ngagambarkeun palajaran-pelajaran moral anu kudu kaharti ku jalma-jalma anu hirup dina poé-poé panungtungan, tapi maranéhna keukeuh yén Paulus henteu keur nétélakeun yén sajarah Israél literal sabenerna kudu diulang ku Israél rohani. Sister White remen ngagunakeun petikan ieu pikeun negeskeun sacara pasti naon anu dimaksud ku Paulus.

“Masing-masing nabi baheula nyarita lain utamana pikeun jamanna sorangan, tapi leuwih pikeun jaman urang, ku kituna ramalan-ramalan maranéhna tetep lumaku pikeun urang. ‘Ayeuna sagala hal ieu kajadian ka maranéhna pikeun jadi conto: jeung éta geus ditulis pikeun panggeuing urang, anu ka urang geus nepi ka ahir jaman dunya.’ 1 Korinta 10:11. ‘Lain pikeun dirina sorangan, tapi pikeun urang maranéhna ngaladénan hal-hal éta, anu ayeuna geus dibewarakeun ka maranéh ku jalma-jalma anu geus ngawarkeun Injil ka maranéh ku Roh Suci anu diturunkeun ti sawarga; hal-hal anu dipikahayang ku para malaikat pikeun ngalenyepan.’ 1 Petrus 1:12....”

“Kitab Suci geus ngumpulkeun tur ngahijikeun sakabéh banda kabeungharanana pikeun ieu generasi panungtungan. Sagala kajadian agung jeung sagala palaksanaan anu khidmat dina sajarah Perjangjian Heubeul geus lumangsung, jeung keur lumangsung deui, dina gareja dina ieu poé-poé panungtungan.” Selected Messages, buku 3, 338, 339.

Kajadian-kajadian anu “agung jeung pasualan-pasualan anu khidmat dina sajarah Perjangjian Heubeul geus lumangsung, sarta keur ngulang deui dina garéja dina poé-poé panungtungan ieu,” kitu Sister White nyindekkeun harti Paulus dina ayat-ayat éta. Dina usaha pikeun ngagugurkeun panandaan Paulus yén Israél baheula sacara simbolis ngagambarkeun sajarah Israél literal, Iblis geus nyurungkeun dua serangan utama ngalawan prinsip nubuat ieu. Anu kahiji, anu geus ku abdi disebatkeun, nya éta pamadegan yén Paulus saukur nandaan yén sajarah-sajarah éta ngagambarkeun palajaran-pelajaran moral. Pangajaran palsu éta mangrupa satengah-kaleresan, jeung satengah-kaleresan lainlah kayaktian pisan. Memang leres yén palajaran-pelajaran moral anu tiasa dicokot tina sajarah Israél baheula téh pikeun mangpaat jalma-jalma anu hirup dina poé-poé panungtungan, tapi lamun éta dipaké pikeun mungkir yén sajarah-sajarah éta ogé mangrupa gambaran ngeunaan kajadian-kajadian anu bakal diulang deui, mangka éta jadi satengah-kaleresan, anu dirancang pikeun mungkir kayaktian.

“Ayeuna berkah atawa kutuk aya di hareupeun umat Allah—berkah lamun maranéhna kaluar ti dunya sarta misah, jeung leumpang dina jalan ta’at anu handap asor; jeung kutuk lamun maranéhna ngahiji jeung jalma-jalma panyembah berhala, anu nginjak-nginjak kana tuntutan luhur sawarga. Dosa-dosa jeung kajahatan Israil anu barontak geus kacatet, sarta gambaranana dipidangkeun di hareupeun urang minangka pangeling-ngeling yén lamun urang nurutan conto palanggaran maranéhna jeung undur ti Allah, urang tangtu bakal ragrag sakumaha maranéhna ogé ragrag. ‘Ayeuna sagala hal ieu kajadian ka maranéhna pikeun jadi conto: jeung éta geus ditulis pikeun panggeuing urang, anu ka maranéhna ahir dunya geus datang.’” Testimonies, jilid 1, 609.

Hiji bebener henteu meunang dipaké pikeun mungkir bebener séjén, sabab lamun kitu, éta ngarobah bebeneran Allah jadi kabohongan.

“Hiji ucapan Jurusalamet teu meunang dijadikeun pikeun ngancurkeun ucapan-Na nu séjén.”
The Great Controversy, 371.

Pangajaran yén sajarah Israil baheula ngan saukur ngagambarkeun palajaran moral wungkul, mindeng dipaké ku para teolog Adventis pikeun ngaruksak Firman nubuat Allah, sarta éta téh salah sahiji satengah-bebeneran anu kaasup dina sajian dongéng-dongéng anu disiapkeun pikeun nipu umat Allah sangkan narima hiji kabohongan, jeung kabohongan anu maranéhna tampi éta diidentifikasi dina tulisan rasul Paulus.

Serangan utama séjén ngalawan prinsip yén sajarah Israél baheula ngagambarkeun sajarah Israél modéren diciptakeun ku kaum Yésuit dina mangsa sajarah Kontra-Réformasi, sarta éta diwangun ku satuju kana pamanggih yén sajarah Israél baheula téh diulang deui. Kabohongan Yésuit nyaéta yén sajarah éta diulang sacara harfiah, lain diulang sacara rohani. Kabohongan éta diciptakeun minangka jalan pikeun nyegah pamahaman yén paus Roma téh antikristus dina nubuat Alkitab, sabab pangajaran éta narima bebeneran yén aya antikristus dina poé-poé panungtungan, tapi ngabantah yén antikristus téh dilambangkeun ku kakawasaan anu harfiah, lain ku kakawasaan rohani. Awéwé sundal dina Wahyu tujuh welas, anu dina tarangna katulis misteri Babul, ku kituna bakal jadi awéwé sundal anu mucunghul di tanah Babul anu harfiah, anu kiwari nyaéta Irak.

“Jalma-jalma anu jadi bingung dina pamahamanana kana pangandika, anu gagal ningali harti antikristus, tangtu bakal nempatkeun dirina sorangan di pihak antikristus.” Kress Collection, 105.

Paus téh hiji jalma sacara harfiah, ngalambangkeun hiji kakawasaan sacara harfiah (garéja Katolik), tapi anjeunna jeung organisasina geus diidentifikasi sacara nubuat ku Babul sacara harfiah, sarta ngan bisa diidentifikasi kalawan bener lamun perkara antikristus ditepikeun minangka panggenapan rohani tina hiji conto sacara harfiah. Paulus netelakeun yén Israil sacara harfiah ngagambarkeun Israil rohani, tapi éta lain hiji bebeneran nubuat nu anyar anu anjeunna nepikeun, sabab pamahamanana umumna dumasar kana Perjanjian Heubeul, sarta di dinya kasaksianana dipijangjikeun.

Kieu timbalan PANGERAN, Raja Israél, jeung Panebusna, PANGERAN sarwa kawasa: Kami teh anu pangheulana, jeung Kami teh anu pangpandeurina; sarta salian ti Kami teu aya Allah. Jeung saha, kawas Kami, anu bakal nyaur, sarta bakal ngumumkeunana, jeung netepkeunana dina raraga di hareupeun Kami, ti saprak Kami netepkeun bangsa baheula? Jeung perkara-perkara anu rek datang, jeung anu bakal kajadian, sina maranehna nembongkeun ka maranehna. Maraneh ulah sieun, ulah geumpeur: naha lain ti waktu harita Kami geus ngabejaan ka maneh, sarta geus ngumumkeunana? Maraneh teh enya saksi-saksi Kami. Naha aya Allah salian ti Kami? Enya, teu aya Allah; Kami teu nyaho hiji-hiji acan. Yesaya 44:6–8.

Urang kudu jadi saksi-saksi Kristus, saperti Paulus, yén Alpha jeung Omega parantos netepkeun lain ngan Israil baheula wungkul, tapi sakumna bangsa-bangsa baheula dina Alkitab minangka lambang pikeun nembongkeun “hal-hal anu bakal datang,” ka jalma-jalma anu hirup dina poé-poé panungtungan. Paulus téh ahli dina Perjangjian Heubeul, sarta anjeunna dihudangkeun pikeun jadi pamingpin patalina nubuat antara jaman Israil harfiah jeung Israil rohani. Tulisan-tulisan anjeunna anu nungtun jalma-jalma anu ngartos kana nambahanana pangaweruh dina mangsa ahir taun 1798, kitu deui dina taun 1989.

Babul baheula anu sacara harfiah, bangsa-bangsa Wetan baheula, Mesir baheula, Yunani baheula, jeung kakaisaran Mado-Pérsia baheula mangrupikeun lambang kakawasaan rohani dina ahir dunya. Lambang-lambang baheula téh nya éta anu harfiah anu miheulaan, sarta ngawakilan, anu rohani anu nuturkeun. Paulus malah nepi ka netelakeun yén Adam anu harfiah ngalambangkeun Adam anu rohani (nya éta Kristus).

Ku kituna, sakumaha geus kaserat, Jalma anu kahiji, nyaéta Adam, dijadikeun jiwa anu hirup; Adam anu panungtungan dijadikeun roh anu ngahirupkeun. Sanajan kitu, anu kahiji lain anu rohani, tapi anu alamiah; sarta sanggeus éta kakara anu rohani. Jalma anu kahiji asalna ti bumi, sipatna bumiah; Jalma anu kadua nyaéta Gusti ti sawarga. Sakumaha anu bumiah, kitu ogé maranéh anu bumiah; jeung sakumaha anu sawargawi, kitu ogé maranéh anu sawargawi. Jeung sakumaha urang geus nanggung gambar anu bumiah, urang ogé baris nanggung gambar anu sawargawi. 1 Korinta 15:45–49.

Aya sababaraha palajaran anu kacida jerona anu diajarkeun ku Paulus ngeunaan Adam anu kahiji jeung anu panungtung, nanging urang ngan saukur netelakeun prinsip anu dipidangkeun ku

anjeunna kalayan kacida écésna dina éta petikan, nalika anjeunna nyatakeun, “that was not first which is spiritual, but that which is natural; and afterward that which is spiritual.” Anu harfiah, anu ku Paulus di dieu diidentifikasi minangka “natural,” téh anu kahiji, sedengkeun anu rohani téh anu panungtung. Israél anu harfiah téh kahiji, sarta alamiah, jeung Israél rohani datangna “afterward.”

Babul sacara harfiah miheulaan Babul rohani. Poin penting salajengna anu ditekenkeun dina tulisan-tulisan Paulus nyaéta titik dina sajarah nalika parobahan tina anu harfiah ka anu rohani kudu diterapkeun. Eta mangrupa kurun waktu salib nalika parobahan nubuat tina anu harfiah ka anu rohani diidentifikasi.

Sabab maranéh sadaya téh anak-anak Allah ku iman ka Kristus Yesus. Sabab sakur anu geus dibaptis kana Kristus, geus ngagem Kristus. Di dinya teu aya deui urang Yahudi atawa urang Yunani, teu aya deui hamba atawa jalma merdéka, teu aya deui lalaki atawa awéwé; sabab maranéh sadaya téh hiji di jero Kristus Yesus. Jeung lamun maranéh milik Kristus, tangtu maranéh téh turunan Ibrahim, jeung ahli waris nurutkeun jangji. Galata 3:26–29.

Teu jadi soal naon hak kalahiran anjeun, lamun jeung iraha anjeun narima Kristus, harita anjeun jadi turunan Ibrahim. Anjeun lain Israél jasmani; anjeun téh Israél rohani. Pangalihan ti anu jasmani ka anu rohani téh nyaéta salib. Paulus ngabagi umat manusa kana dua golongan. Unggal golongan boga perjangjian sorangan, masing-masing téh turunan Ibrahim. Unggal-unggalna miboga hiji kota anu ngawakilan kulawarga jeung perjangjianana. Masing-masing téh boh putra Adam jasmani boh Adam rohani.

Sabab aya tulisan kieu, yén Ibrahim kagungan dua putra, nu saurang ti awéwé budak, nu saurang deui ti awéwé merdéka. Tapi anjeunna anu lahir ti awéwé budak téh dilahirkeun nurutkeun daging; ari anjeunna anu ti awéwé merdéka mah ku jangji. Ieu perkara téh mangrupikeun ibarat: sabab ieu téh dua perjangjian; nu saurang ti gunung Sinai, anu ngalahirkeun kana perbudakan, nyaéta Hagar. Sabab Hagar ieu téh gunung Sinai di Arab, sarta saajar jeung Yerusalem anu ayeuna aya, jeung keur hirup dina perbudakan babarengan jeung anak-anakna. Tapi Yerusalem anu di luhur mah merdéka, nyaéta indung urang sadaya. Sabab aya tulisan kieu, Gumbiralah, eh nu mandul anu teu ngalahirkeun; peupeuskeun sora jeung sasambat, eh nu teu ngalaman nyeri ngalahirkeun: sabab anu kungsi ditilar téh boga anak leuwih loba batan manéhna anu boga salaki. Ayeuna urang, dulur-dulur, saperti Ishak, nyaéta anak-anak jangji. Tapi sakumaha harita anjeunna anu lahir nurutkeun daging nganiaya anjeunna anu lahir nurutkeun Roh, kitu deui ayeuna. Sanajan kitu naon anu diucapkeun ku Kitab Suci? Usir awéwé budak éta jeung anakna: sabab anak awéwé budak moal jadi ahli waris babarengan jeung anak awéwé merdéka. Ku kituna, dulur-dulur, urang lain anak awéwé budak, tapi anak awéwé merdéka. Galata 4:22–30.

Dina mangsa salib, hal-hal literal baheula jadi lambang-lambang spiritual jaman kiwari. Rasul Paulus ngajentrekeun bebeneran-bebeneran nubuat anu hakiki ieu, anu ngamungkinkeun William Miller netepkeun kerangka dua kakawasaan pangabinasakeun, anu dijadikeun dasar ku anjeunna pikeun sakabéh kacindekan nubuatna. Pagawéan anu sarua anu dilakonan ku rasul Paulus éta lah anu ngaidéntifikasi tilu kakawasaan pangabinasakeun anu jadi kerangka pikeun sakabéh kacindekan nubuat Future for America.

Kerangka pamahaman Miller ngeunaan nambahanana pangaweruh anu dilambangkeun ku visi Walungan Ulai dina pasal tujuh, dalapan, jeung salapan, dumasar kana kapanggihna anjeunna yén “anu sapopoe” dina kitab Daniel ngawakilan Roma pagan. Anjeunna manggihan éta dina surat kadua Paulus ka urang Tesalonika. Pamahaman éta mangrupa bebeneran utama anu dicirikeun patalina jeung “bohong” nubuat, anu nyababkeun kasasab anu kacida kuatna tumiba ka urang Advent Poé Katujuh dina poé-poé panungtungan.

Urang baris neraskeun pangajaran urang ngeunaan nambahanana pangaweruh anu digambarkeun ku visi Walungan Ulai dina artikel salajengna ku mertimbangkeun naon anu dipikawanoh ku Miller dina surat Paulus.

“Anu ningali nu aya di handapeun beungeut, anu maca hate sakumna manusa, nyarios ngeunaan jalma-jalma anu geus nampi cahaya anu gedé kieu: ‘Aranjeunna henteu katarajang ku kasangsaraan jeung kaheranan ku sabab kaayaan moral jeung rohani maranéhna.’ Enya, maranéhna geus milih jalan-jalan sorangan, sarta jiwana resep kana kakeueum maranéhna. ‘Kami ogé bakal milih kasasaran maranéhna, sarta bakal ngadatangkeun ka maranéhna hal-hal anu dipikaseueun ku maranéhna; sabab waktu Kami nyaur, taya saurang ogé anu ngawalon; waktu Kami nyarios, maranéhna henteu ngadéngé: tapi maranéhna ngalakukeun kajahatan di payuneun panon Kami, sarta milih anu henteu dipikaresep ku Kami.’ ‘Allah bakal ngutus ka maranéhna kasasaran anu kuat, supaya maranéhna percaya kana bohong,’ sabab maranéhna henteu narima kanyaah kana kayaktian, ‘supaya maranéhna bisa disalametkeun,’ ‘tapi resep kana kajahatan.’ Yesaya 66:3, 4; 2 Tesalonika 2:11, 10, 12.

“Guru sawarga naros: ‘Kasalahan nu leuwih kuat naon deui anu bisa nyasabkeun pikiran salian tina pura-pura yén maranéh keur ngawangun dina dadasar anu bener jeung yén Allah nampi pagawéan maranéh, padahal saenyana maranéh keur ngalakukeun loba hal nurutkeun kawijakan dunya sarta keur dosa ngalawan Yéhuwa? Aduh, éta téh panipuan anu kacida gedéna, kasasaban anu matak kagoda, anu ngawasaan pikiran nalika jalma-jalma anu kungsi wawuh kana bebeneran, salah nganggap rupa kasalehan minangka roh jeung kakawasaanana; nalika maranéhna nyangka yén dirina beunghar, geus beuki loba harta, sarta teu butuh nanaon, padahal saenyana maranéhna butuh kana sagala hal.’” Testimonies, jilid 8, 249, 250.